

SMĚRNICE O VOLNÉM POHYBU SLUŽEB A JEJÍ IMPLEMENTACE V ČESKÉM PRÁVU

Předložená diplomová práce je vcelku stručným, relativně jasným a málo problematickým textem. To umožňuje i oponentovi, aby se k práci vyjádřil jasně a krátce.

Zadání práce je monotematické. Jde o příběh jedné směrnice, s níž byla spojována různá očekávání. Směrnice se však - skeptik by mohl říci „jako obvykle“ - příliš nevyvedla.

Literatura ke směrnici je rozsáhlá a těžko lze vymyslet něco, co by už nebylo řečeno. Předložená práce to potvrzuje.

V závěru na str. 56 a 57 autor dosti příznačně konstatuje, že se potvrdil původní předpoklad, že směrnice byla implementována bez větších problémů a že se Česká republika nepokusila zachovat omezení zahraničních poskytovatelů s cílem chránit poskytovatele české. Lze s tím souhlasit, protože ve své době šlo o „českokonformní“ kousek evropské legislativy. Autor však příliš nehledí dopředu, takže si v podstatě ani neklade otázku budoucí stability této úpravy.

Nemohu přehlédnout, že práce využila poměrně dobře specifické zdroje, které byly z velké části nalezeny na internetové síti, a to jak texty víceméně popularizační, tak analytické. Diplomant dobře postřehl, že směrnice upravující poskytování služeb a svobodu usazování je především směrnicí o harmonizaci a modernizaci veřejné správy, byť ovšem v jediné, možná jen marginální agendě (srov. text na str. 28 a 29).

Předloženou práci **doporučuji k obhajobě.**

K diskusi při obhajobě navrhuji, aby se diplomant věnoval fikci pozitivního rozhodnutí, kterou správní právo narozdíl od fikce negativního rozhodnutí obecně nepřijímá a která přesto inspirovala konstrukci tzv. tichého souhlasu. Bylo by zajímavé srovnat zejména přístup francouzského, německého a anglického práva k této konstrukci, a to nejenom při implementaci směrnice, jíž je věnována diplomová práce.